

Po odlasku iz Apostolske palače u Vatikanu, **papa Lav XIV.** uputio se na vatikanski helidrom, odakle je u **7:55** helikopterom otputovao u **Asiz** kako bi sudjelovao na susretu mladih “**GO! Franciscan Youth Meeting 2026**”.

Nakon slijetanja u **8:30** u području kazališta “Lyrick” u **Svetoj Mariji Andeoskoj (Santa Maria degli Angeli)**, Svetoga Oca dočekali su **nadbiskup i biskup asiški, mons. Felice Accrocca**, predsjednica regije Umbrije **Stefania Proietti**, prefekt Perugie **Francesco Zito**, gradonačelnik Asiza **Valter Stoppini** te predsjednik pokrajine Perugia **Massimiliano Presciutti**.

Papa se potom automobilom uputio prema **Bazilici Svete Marije Andeoske (Santa Maria degli Angeli)** u **Porcijunkuli**.

Po dolasku u samostan dočekali su ga generalni ministri franjevačkih redova: **fra Massimo Fusarelli, OFM**; **fra Carlos Alberto Trovarelli, OFMConv.** i **fra Roberto Genuin, OFMCap.**

U **8:45** papa Lav XIV. susreo se s mladima na Trgu Svete Marije Andeoske.

U nastavku je objavljen tekst dijaloga Svetoga Oca s mladima koji su sudjelovali na susretu na Trgu Svete Marije Andeoske.

Pitanje (Karolina, Zagreb)

Sveti Oče,

odrasli smo u franjevačkim župama, uz pratnju franjevac, učeći od svetoga Franje da se Evanđelje prije svega naviješta životom – radošću, jednostavnošću, bratstvom i blizinom prema svakoj osobi. Zahvaljujući tom iskustvu, otkrili smo živu vjeru koja ne ostaje zatvorena unutar crkvenih zidova, nego postaje služenje, prihvaćanje i nada za druge.

Danas, međutim, živimo u svijetu koji se brzo mijenja, u kojemu mnogi mladi teško pronalaze čvrsta uporišta, grade istinske odnose i otvaraju svoje srce Bogu. I mi želimo biti vjerodostojni svjedoci Evanđelja ondje gdje živimo, studiramo i radimo, noseći Kristovo svjetlo jednostavnim i bratskim stilom svetoga Franje.

Sveti Oče, što biste savjetovali nama mladima koji smo odrasli u franjevačkoj duhovnosti kako bismo ostali autentični Kristovi učenici i donosili nadu svojim vršnjacima, a da pritom ne izgubimo radost Evanđelja, jednostavnost srca i onu blizinu ljudima koja svako kršćansko svjedočanstvo čini vjerodostojnim?

Odgovor Svetoga Oca

Hvala ti, Karolina, na tvome pitanju. Vjerujem da su mnogi, slušajući ga, osjetili kako je ono već sadržavalo dio odgovora, jer si svojim riječima posvjedočila stil jednostavnosti, bratstva i blizine koji te je uvjerio i omogućio ti da sazriješ u vjeri, pripadajući zajednici, ali ostajući otvorena prema svima.

To se dogodilo u dijelu Europe koji je prije samo trideset godina iskusio rat i opasno ispreplitanje vjerske pripadnosti i nacionalizma. U stvarnosti, prisutnost franjevacu stoljećima je nadahnjivala dijalog i pomagala mirnom suživotu katolika, pravoslavaca i muslimana. Danas ostati vjeran toj tradiciji blizine znači ići protiv struje, radeći na ozdravljenju sjećanja i njegujući pomirenje.

Od kršćana će se sve više tražiti da budu graditelji mira unutar društava koja su u napasti iskorištavati religiju za suprotstavljanje identiteta. Zato ostati Kristov svjedok ostaje istodobno privlačno i zahtjevno, jer proširuje um i srce izvan umjetno postavljenih granica, iznad strahova koji stvaraju loše informacije i zidova predrasuda.

Oduprijeti se kulturi moći i graditi civilizaciju ljubavi nije nešto što će odmah biti shvaćeno i prihvaćeno. Ali od svetoga Franje učite evanđeosku radikalnost, koja je suprotnost fundamentalizmu: ona čovjeka ne čini slijepim i nasilnim, nego osjetljivim, pažljivim, uvijek usmjerenim na nasljedovanje Isusa, stoga poniznim i otvorenim prema svima. Nije lako, ali donosi veliku radost.

Pokušajte sada na trenutak zamisliti mjesto na kojem se nalazimo prije osam stoljeća. Ovdje, usred otvorene prirode, oko Franje su se okupile stotine mlade braće iz cijele Europe. Pokušajte ih vidjeti kako ih opisuju Franjevački izvori: **“U skupinama, ovdje četrdeset, ondje stotinu, drugdje osamdeset zajedno, svi zauzeti razgovorom o Bogu, molitvom, suzama i djelima ljubavi; vladala je takva tišina i takva skromnost da se nije čuo nikakav šum”** (usp. *Franjevački izvori*, 1848).

Ta je tišina suprotnost ratu, njegovu nasilju, njegovim povicima i okrutnosti. Prostirke tadašnje braće, kao i danas vaše vreće za spavanje, govore o miru.

Eto što je Crkva: zajednica braće i sestara u koju su svi pozvani.

Dragi mladi, kako je lijepo biti zajedno i **“razgovarati o Bogu”**, a u Njegovu svjetlu govoriti i o samome životu – o njegovoj ljepoti, njegovu otajstvu i njegovoj ozbiljnosti!

Svjedočite takav stil posvuda, osobito u vremenu u kojem nas tehnologija odvikava od zajedničkoga života, od susreta s ljudima od krvi i mesa.

Ne dopustite da vas virtualni svijet zatvori u samoću ili u površnost. Njegujte stvarne odnose, prijateljstva koja se grade licem u lice, dijeljenjem vremena, slušanjem i međusobnim prihvaćanjem. Upravo je to jedan od najljepših darova koje nam je ostavio sveti Franjo: bratstvo koje se rađa iz susreta s Kristom i koje se zatim pretače u susret sa svakim čovjekom.

Ne bojte se biti drukčiji. Svijet često predlaže uspjeh, moć i posjedovanje kao put do sreće. Evanđelje nam, naprotiv, pokazuje da se istinska radost nalazi u darivanju samoga sebe, u služenju i ljubavi koja ne traži vlastitu korist.

Kada živite na taj način, postajete znak nade za svoje vršnjake. Mnogi mladi traže smisao života, čak i kada to ne pokazuju. Vaše svjedočanstvo može otvoriti put susretu s Kristom. Nije potrebno imati odgovor na svako pitanje niti držati velike govore. Dovoljno je živjeti Evanđelje dosljedno, s poniznošću i radošću.

Sveti Franjo nije osvojio srca ljudi svojim riječima, nego prije svega svojim životom. Njegova blizina siromašnima, njegova ljubav prema svakom stvorenju i njegovo potpuno pouzdanje u Boga bili su najljepša propovijed.

I vi budite takvi. Budite muškarci i žene mira, graditelji zajedništva, ljudi koji ne dijele, nego povezuju; koji ne osuđuju, nego prihvaćaju; koji ne šire mržnju, nego nadu.

Crkva danas treba mlade koji će imati hrabrosti živjeti Evanđelje bez kompromisa, ali uvijek s blagošću i poštovanjem prema svakome. Takvi mladi postaju vjerodostojni svjedoci Krista.

Dragi prijatelji, zahvaljujem vam za vašu prisutnost i za vaše svjedočanstvo. Molim Gospodina da vas uvijek prati na vašem putu i da vas, po zagovoru svetoga Franje Asiškoga i svete Klare, učini radosnim navjestiteljima Evanđelja i graditeljima mira.

Hvala vam!

Pitanje (Giovanni, Bologna)

Sveti Oče,

mi mladi živimo uronjeni u svijet u kojem vlada kultura privremenosti i u kojem nas plaše konačne životne odluke. Unatoč tomu, Bog nam na jedinstven i pun ljubavi način neprestano govori i poziva nas da ga slijedimo, obećavajući nam život i radost te nam postupno otkrivajući naš poziv.

Moje je pitanje: kako mu reći potpuno i hrabro “da”, izbjegavajući da “stavimo ruku na plug pa se potom osvrćemo natrag”, pridajući preveliku važnost naporima i odricanjima na tom putu? Što je Vama pomoglo na Vašem putu razlučivanja poziva?

Odgovor Svetoga Oca

Hvala ti, Giovanni, na ovom hrabrom pitanju, ispunjenom čežnjom za onim što ne prolazi.

Danas smo skloni o privremenosti govoriti u negativnom smislu. Nekađ je, naprotiv, upravo Crkva ustrajno poučavala o značenju prolaznosti: ovaj svijet prolazi, vrijeme teče, zemaljske su stvari promjenjive. Jedino Bog ostaje jer je vječan. Stoga se moramo zapitati što se promijenilo kako ne bismo postali oni koji žale za prošlošću i zbog toga ne prihvaćaju sadašnjost niti preuzimaju odgovornost za budućnost.

Gotovo posvuda u svijetu nestaje stabilnost tradicionalnih društava, zahvaljujući kojoj su čitavi naraštaji tijekom života doživljavali tek neznatne promjene. U takvim je društvima sve bilo strogo uređeno i unaprijed određeno. U to je vrijeme svjedočanstvo Crkve pozivalo da se čovjek ne pomiri s unaprijed zadanom sudbinom, nego da razlučuje vrijednost svakoga pojedinog čina u svjetlu vječnosti. Danas se, međutim, zbog često nejasnog shvaćanja slobode, zavaravamo mišlju da se život nikada ne određuje jednom zauvijek, jer se okruženje u kojem živimo brzo mijenja, a zajedno s njime mijenjamo se i mi. No upravo to povećava strah i opasnost da se izgubimo. U takvom je kontekstu hrabrost donijeti konačnu odluku možda najrevolucionarniji čin.

Odlučiti se zauvijek ne znači zatvoriti se u kavez, nego otvoriti se još većoj dinamici. Ljubiti znači krenuti na put, otkrivati novu stazu, hoditi putem kojim Bog ide zajedno s nama. Upravo je to pravi smisao svakoga poziva. Biblija nas nadahnjuje da tako živimo: kao oni

koji su pozvani ustati, proći vlastiti životni put primajući od Gospodina, kao dar, usmjerenje i smisao kako bismo ljubili prema Njegovu naumu (usp. 1 Kor 13; 1 Iv 4). Vjera, povjerenje i vjernost ovdje otkrivaju svoju neraskidivu povezanost. Tako u vjeri razotkrivamo iluziju da se problemi rješavaju bijegom, nevjernošću ili neprestanim pokušajima da napravimo nekoliko koraka uvijek nekim novim putovima, a da pritom nikada ne odemo daleko. Čovjek može gomilati iskustva, poznanstva i užitke, a ipak ostati na istome mjestu. Ljudska je cijena velika, a unutarnja praznina duboka. Nije rijetkost da čovjek na kraju počne iskorištavati druge ili da sam bude iskorišten.

To “zauvijek” stoga je milost na koju nam sam Bog pomaže odgovoriti svojom vjernošću, kako bismo imali život u punini (usp. Iv 10,10).

Stoga je već od mladenačke dobi važno učiti upoznavati samoga sebe, donositi odluke i preuzimati obveze – odnosno odgovarati Gospodinu koji poziva – te s time ne prestati ni u odrasloj dobi, promatrajući već donesene odluke i one koje tek treba donijeti. To je pustolovina u kojoj se nitko ne smije osjećati samim i koja će, poput vjere, trajati sve do posljednjega trenutka života. Iz vlastitoga iskustva mogu posvjedočiti da me Gospodin nikad nije ostavio samoga: uvijek me je pratio i darovao mi ljude s kojima sam mogao zajedno hoditi. Tako sam u svom pozivu svećenika, člana augustinske zajednice i misionara, pronašao svjetlo koje me je vodilo sve do danas, pa i do trenutka kada sam morao reći “da” jednom sasvim posebnom pozivu – pozivu da budem Papa.

Prihvatajući jedinstveni naum koji Bog objavljuje svakome od nas, temeljni poziv, upisan u svako ljudsko srce, poziv je na zajedništvo. Taj se poziv ne čuje samo jednom, nego svakoga dana. Grijeh zamaćuje tu jasnoću unoseći u temeljne ljudske odnose nepovjerenje, suparništvo i sumnju. Zahvaljujući Bogu, svaki je poziv ujedno i put otkupljenja i ozdravljenja. Isusov poziv da ga slijedimo rasvjetljuje naše dostojanstvo i potiče nas da poštujemo dostojanstvo drugih, da imamo povjerenja i da povjerenje pružamo drugima. Ta je dinamika toliko oslobađajuća da zaslužuje svu našu predanost.

Pitanje (Luigi; Paternò, Sicilija)

Sveti Oče,

zovem se Luigi, imam 22 godine i dolazim iz Paternò, maloga mjesta na Siciliji. Glasnogovornik sam Franjevačke mladeži Sicilije, zajednice mladih koji slijede franjevačku karizmu.

Želio bih Vam postaviti pitanje o jednom vidu života svetoga Franje koji me osobito dotiče.

“Brat Franjo obećava poslušnost i poštovanje gospodinu papi Honoriju i njegovim kanonski izabranim nasljednicima te Rimskoj crkvi” (*Nepotvrđeno pravilo*, I).

Iako je živio u vremenu kada je Crkva bila obilježena proturječjima i unutarnjim poteškoćama, nije izabrao put krivovjerja; nije napadao niti osuđivao Crkvu svojega vremena, nego je radije izabrao poslušnost Papi. Njegov je izbor bio slobodan i revolucionaran, u najčišćem “manjem” franjevačkom duhu, čiji je jedini cilj bio pobijediti bijedu osuđivanja suosjećanjem i obnovom koju jedino Ljubav može donijeti.

Danas mnogi mladi govore da “vjeruju, ali ne vjeruju Crkvi”, a polazeći od naših zajednica, ponekad promatramo Crkvu s njezinim proturječjima i unutarnjim krizama. Zato se pitam: kako ostati u toj ljubavi koja obnavlja? Zašto je danas tako teško gledati na Crkvu kao na majku koja je, unatoč svojim ranama, uvijek spremna primiti nas i voljeti?

Odgovor Svetoga Oca

Hvala ti, Luigi. Tvoje je pitanje vrlo aktualno i vodi nas u samo središte iskustva svetoga Franje. Odgovoriti na njega znači podijeliti jednu želju – onu koju Gospodin Isus nosi za svoju Crkvu.

Franjo je tu želju čuo promatrajući Raspetoga. Uvijek bismo se trebali vraćati toj želji. Mnogi ljudi tijekom povijesti, pa i danas, nisu mogli iskusiti Crkvu onakvom kakvu ju Isus Krist želi. To uzrokuje patnju, ostavlja rane i razočaranja te za neke čak postaje zapreka vjeri.

U Evanđelju Isus upozorava upravo na takvu opasnost – na sablazan koju Njegovi učenici mogu prouzročiti drugima, osobito malenima i siromašnima. Isusova je želja, kako vidimo u zajednici koja se od samoga početka okuplja oko Njega, okupiti narod u kojem će biti nadvladano ono što inače dijeli ljude. Oko Isusa muškarci i žene, koji se inače nikad ne bi susreli niti družili, postaju braća i sestre.

Kad se to čudo Crkve, Božjom milošću, nastavlja događati, ono i danas ostaje zadivljujuće, čak i u našim gradovima punima nevidljivih zidova koji nas međusobno razdvajaju. Koliko bi diskriminacija i nejednakosti moglo odmah nestati kada bismo jedni druge prepoznali kao braću i sestre!

Postoji i drugi vid toga revolucionarnog jedinstva. Isus kaže: **“Ali među vama neka ne bude tako”** (Mk 10,43), odnosno neka ne bude kao među velikima ovoga svijeta i moćnicima koji traže vlastitu vidljivost i gospodare drugima. Naprotiv: **“Tko god želi biti velik među vama, neka vam bude poslužitelj; i tko god želi biti prvi među vama, neka bude sluga svima”** (Mk 10,43-44).

Isusova želja za Crkvu jasna je: da ona postane Njegovo Tijelo i očituje Njegov život, slijedi Njegov primjer i vrši drukčiju vrstu snage – onu koja ne ponižava, nego uzdiže.

Božja riječ, sakramenti i življenje bratske ljubavi putovi su preobrazbe po kojima se u nama ostvaruje Kristova slika. Tim je putem išao i Franjo: ne vladati, nego služiti; ne prisvajati, nego primati; ne zadržavati za sebe, nego darivati. To je Božji život koji obnavlja Crkvu i čini ju slobodnim narodom, mjestom odmora i spasenja.

“Franjo, idi i popravi moju kuću koja je, kao što vidiš, sva u ruševinama!” (*Franjevački izvori*, 1038).

Svatko od nas ima svoju ulogu u tome gradilištu koje je uvijek otvoreno. Imamo različite odgovornosti i pozive, ali hodimo zajedno, nadahnjujući jedni druge, pomažući si i međusobno se ispravljajući.

Važno je odigrati svoju ulogu. Tada ćemo o Crkvi govoriti s nježnošću kojom se govori o majci, jer ćemo prepoznati da joj pripadamo. To će biti iskren način da volimo ljude i povijest u kojoj nam Isus Krist dolazi ususret i ostaje s nama.

“I evo, ja sam s vama u sve dane – do svršetka svijeta” (Mt 28,20).

Ponizno, to je Evanđelje koje naviještamo. Da bismo dijelili Gospodinovu želju, nije potrebno prikazivati se boljima nego što jesmo. Potrebno je prepoznati i dopustiti da uskrsli Isus djeluje u našem životu i u povijesti svakoga od nas.

